

Kina: Vore lån kræver aldrig sikkerhedsstillelse

11. marts, 2018 – Talsmand for Kinas Udenrigsministerium Geng Shuang afviste en udtalelse af lederen af Xiamen Universitetets Center for Sydøstasiatiske Studier, Zhuang Guoto, som i en artikel i Global Times sagde, at kinesiske lån til Filippinerne vil kræve, at man aftaler, at råmaterialer stilles som sikkerhed. Zhuang havde hævdet, at »kinesiske lån som regel ledsages af aftaler om tilbagebetaling, som benytter visse naturlige resurser som sikkerhed«. Dette har vakt bekymring i Filippinerne med hensyn til kinesiske lån til deres infrastrukturprojekter.

Geng Shuang afviste professorens påstand: »Kina har aldrig bedt, og vil aldrig bede, de relevante lande om at bruge naturlige resurser som sikkerhedsstillelse i låneaftaler. I samme ånd ydes vores assistance og støtte til Filippinerne uden nogen vedhæftede bånd.« Med hensyn til prof. Zhuangs udtalelse sagde Geng, at han »kun repræsenterer sig selv, og ikke den kinesiske regerings officielle holdning«.

Han sagde yderligere, at »Kina vil ikke knytte spørgsmålet om det Sydkinesiske Hav sammen med bilaterale, økonomiske og handelsmæssige samarbejdsprojekter«, og at Beijing fuldt og helt støtter præsident Rodrigo Duterte's politik for »Byg, byg, byg«. Han sagde, at den kinesiske regering og finansielle institutioner også har ydet finansiell støtte til Filippinerne, inkl. præference-køberkreditter (kortfristede lån til udenlandske købere til at afslutte købet, -red.), og har assisteret Filippinerne i udstedelse af panda-lån (lån, der udstedes af en ikkekineser i kinesisk renminbi, -red.), som har sikret gennemførelsen af relevante projekter.

Foto: Kinas premierminister Li Keqiang vinker til studenter, der vifter med kinesiske og filippinske flag, under hans besøg

til Malacañang palads i Manila, november, 2017.

Mission fuldført: Trumps 'venskabsrejse' til Asien er gennemført: Nu skal momentum for en ny æra spredes

Leder fra LaRouche PAC, USA, 13. nov., 2017 – Tirsdag vil præsident Donald Trump ankomme tilbage til Washington, D.C., fra sin rejse til fem asiatiske lande, som omfattede de formelle ASEAN- og APEC-topmøder, og som ved hvert stop på vejen var karakteriseret af Trumps udtryk for personligt venskab og god vilje på vegne af det amerikanske folk. Som han i dag i sine bemærkninger til ASEAN-plenarmødet i Manila sagde: »Det er mig en ære at repræsentere USA på dette USA-ASEAN Mindetopmøde. Vi forsamles i dag på et tidspunkt for stor løfterighed og store udfordringer. Jeg taler for jer på vegne af 350 millioner amerikanere, med et budskab om venskab og partnerskab ...«

I løbet af de seneste 36 timer har Trump holdt møder i Manila for private diskussioner med Indiens premierminister Narendra Modi, Australiens premierminister Malcolm Turnbull, Filippinernes premierminister Rodrigo Duterte og andre, såvel som også udvekslet håndtrykshilsen med den russiske premierminister Dmitri Medvedev. I sin ASEAN-tale takkede Trump varmt »Rodrigo« for »din succes som formand for ASEAN« og »for din utrolige gæstfrihed«, og også for Duterteres

»fantastiske« sang til gallamiddagen i går aftes!

Før Manila var Trump i Hanoi i anledning af et officielt statsbesøg i Vietnam. Her anslog han, ved siden af diskussioner om økonomi og sikkerhed, et særligt tema, hvor han refererede til det faktum, at det i USA var Veterans Day (11. november, hvor overlevende veteraner i USA's væbnede styrker hædres). Han påpegede, at »ud af krig og konflikt har vi opnået et dybt venskab og partnerskab, og vi har opnået fred«. Han talte om [Vietnam]krigens rædsler, og han udtrykte dyb respekt for uafhængighed, som er en »følelse, der brænder dybt i enhver patriots og enhver nations hjerte. Vore værter her i Vietnam har kendt denne følelse i ikke alene 200 år, men i næsten 2.000 år ...« Dette fremkaldte applaus.

Præsidentens andet tema under hele rejsen var »fair« handel. Der blev underskrevet kommercielle aftaler i Vietnam og andre steder, ud over den ramme af forpligtelser til en værdi af \$253 mia., der blev annonceret mellem kinesiske og amerikanske selskaber den 10. nov. i Beijing. Alle disse forretningsaftaler udgør ikke i sig selv en ny, økonomisk æra, og ikke engang en tærskel til en ny, økonomisk æra. Men de betyder derimod øjeblikkets muligheder. Millioner af amerikanere i områderne for handelsaftaler glæder sig over udsigten til at få gang i aktiviteter, som f.eks. i energistaterne – Alaska, Texas, Vest Virginia; i landbrugs-/fødevarestaterne – Montana, (oksekød), Iowa, Minnesota, Missouri (sojabæltet), og så videre.

Det er vores opgave at bringe dette momentum til et langt højere niveau, at gøre det, der kræves for den nye æra, som af præsident Xi Jinping beskrives som »at bygge et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid«. Vi kan udføre dette store løft gennem både 1) at sprede ordet om, hvad der rent faktisk er sket i disse seneste 10 dages positive begivenheder på Asien-rejsen – om hvilken rejse nyhederne er blevet udelukket; og 2) at sprede forståelsen af de koncepter, ideer, der er et krav for videnskaben om økonomi, som det i årtier er blevet

fremlagt af Lyndon LaRouche, og mest presserende, i hans »Fire Love« fra 2014 for, hvad der må gøres nu.

Hvorfor kan folk ikke se dette med det samme? Helga Zepp-LaRouche påpegede i dag, under samtale med medarbejdere, hvordan den venstre-liberale elite er blevet fremelsket i det transatlantiske område til at være blind for, og være modstander af, forholdsregler, der tjener menneskeheden. Dette neoliberale paradigme er resultatet af den kulturelle krigsførelse, som udførtes af CCF (Kongressen for Kulturel Frihed), en operation, knyttet til CIA og briterne. En udstilling om CCF's historie (CCF blev stiftet i 1950) vises tilfældigvis i Berlin i øjeblikket.

Men det, der har betydning, er, at *ideer er magtfulde*. Menneskehedens nuværende, historiske mulighed er blevet direkte promoveret af Lyndon LaRouches og Helga Zepp-LaRouches arbejde i det forgangne halve århundrede, som man ser af disse markører for forslag, som omfatter den Internationale Udviklingsbank (IDB) i 1975, Operation Juarez i de amerikanske lande (1982), den Produktive Trekant (Paris-Berlin-Wien), Verdenslandbroen og frem til paradigmet for den Nye Silkevej.

Spred dette momentum.

Foto: Præsident Donald J. Trump og førstedame Melania Trump besøger Kina / 10. nov., 2017. (Official White House Photo by Andrea Hanks)

Præsidenterne fra USA og

Filippinerne afholder venskabeligt møde med løfte om større samarbejde

13. nov., 2017 – Præsidenterne Donald Trump og Rodrigo Duterte afholdt et venskabeligt, 40 min. langt møde i går på sidelinjerne af ASEAN-topmødet i Manila, forud for hvilket Trump roste sin filippinske modpart for det »smukke job«, han havde gjort som vært for topmødet. Aftenen før var Duterte vært for en gallamiddag for deltagerne.

I bemærkninger forud for mødet talte Trump om sin »storslåede relation« med Duterte. Duterte på sin side understregede, »vi er jeres allierede. Vi er en vigtig allieret«.

Medlemmer af pressekorpsset ankom sent til mødet og begyndte omgående at overøse de to ledere med spørgsmål om Dutertes historie med menneskerettigheder, og om dette ville blive drøftet i deres diskussioner. CNN udspyr stadig sin galskab og indignation over Dutertes svar (og Trumps svar), at, »Vi vil drøfte spørgsmål af interesse for både Filippinerne og ... med jer i nærheden, I fyre, I er spionerne« – som fik Trump til at le. Dernæst sagde Duterte til reporterne, »I kan forlade lokalet«.

Efter deres møde, hvor en fælles erklæring blev udstedt, sagde Dutertes talsmand Harry Roque, at de to ledere var »meget ligefremme i deres forhandlinger, og det er åbenlyst, at de begge har en person, de ikke anser for at være deres bedste ven. De har lignende følelser over for tidligere amerikanske præsident Barack Obama«, der selvfølgelig har gjort alt for at ødelægge de bilaterale relationer.

Alt imens Det Hvide Hus' pressesekretær Sarah Sanders

rapporterede, at spørgsmålet om menneskerettigheder blev kort nævnt, sagde Roque, at menneskerettigheder eller udenretslige drab ikke blev nævnt. Snarere »var der kun en temmelig lang diskussion om Filippinernes krig mod narko, hvor præsident Duterte mest stod for forklaringen«. Desuden udtalte den filippinske udenrigsminister Peter Cayetano, at, alt imens mødet ikke vil løse alle bilaterale problemer, så »vil det fremme vore relationer«. Han bemærkede, at den skade, som Obama har gjort mod de bilaterale relationer, er »blevet udbedret og styrket af præsident Trump«.

Fælleserklæringen nævnte imidlertid, at begge ledere anerkendte betydningen af menneskerettigheder og »menneskelivets værdighed«. De forklarede samarbejde om flere spørgsmål, især sikkerhed. USA lover at være med til at genopbygge Marawi, stedet for den nylige konflikt mellem filippinske tropper og Islamisk Stat, og også hjælpe med moderniseringen af de Filippinske Væbnede Styrker.

Foto: USA's præsident Donald Trump sludrer med Filippinernes præsident Rodrigo Duterte under den gallamiddag, sidstnævnte holdt for de deltagende ledere af ASEAN-topmødet.

Kina forpligter sig til storstilede infrastrukturprojekter i Filippinerne

3. okt., 2017 – En delegation af regeringsministre fra Filippinerne var i Kina i sidste uge, hvor deres kinesiske modparter indgik en forpligtelse til at finansiere flere

storstilede infrastrukturprojekter og aftalte at optrappe planlægningen af første og anden fase af projekter i hele landet. Deres målsætning er at blive færdig med forhandlingerne inden starten af det 31. ASEAN-topmøde, der i år holdes i Filippinerne fra 10.-14. nov., og som vil se deltagelse af den kinesiske premierminister Li Keqiang.

Byggeriet af to store broer i Manila er planlagt til at gå i gang i november. Kinas handelsminister Zhing Shang bad den filippinske finansminister Carlos Dominguez, der ledede delegationen, om at prioritere 8 af de 12 projekter på præsident Rodrigo Dutertes liste over første fase. Disse projekter omfatter, ud over de to broer i Manila, et stort vandmanagement- og dæmningsprojekt, de skal forsyne Manila med vand; en plan om kunstvanding ud fra Chicofloden i den nordlige del af Filippinernes største ø, Luzons, og som har været på tegnebordet i over 40 år; en hævet motortrafikvej i Davao City på Mindanao; en industripark; to narko-rehabiliteringscentre; broer, der forbinder flere øer i øgruppen Visayas, der ligger mellem Luzon og Mindanao; et landbrugsteknisk center; og genopbygning af Marawi, byen på Mindanao, der blev besat af ISIS-relaterede terrorister i maj måned, og hvor der stadig foregår kampe. Mange af disse projekter har ligget på tegnebordet i årtier, med løfter fra Verdensbanken og andre, som aldrig materialiserede sig.

Dominguez sagde til kineserne: »Vi anerkender og påskønner det fortsatte engagement mellem vore regeringer om at sætte tempoet i vejret for forberedelserne til de udgiftstunge infrastrukturprojekter. Begge regeringer gennemfører bestræbelser for at strømline og fremme godkendelsesprocessen for disse flagskibsprojekter.«

Zhong tilskyndede Filippinerne til at trække på andre kilder til finansiering, inklusive Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og Kinas Silkevejsfond, såvel som også Asiatisk Udviklingsfond. AIIB har for nylig aftalt at medfinansiere et projekt til oversvømmelseskontrol i Manila,

sammen med Verdensbanken og regeringen.

Foto: Filippinernes præsident Rodrigo Duterte og Kinas præsident Xi Jinping. (Arkivfoto). Kina har bedt Filippinerne prioritere 8 af 12 store projekter på deres liste over første fase af et storstilet infrastrukturprogram, af hvilke mange har ligget på tegnebordet i årtier, og som nu får investeringslån fra AIIB og ADB, o.a.

Trump sætter ind for fred i Asien; New York Times råber på krig

Leder fra LaRouche PAC, 2. maj, 2017 – Det bliver i stigende grad klart, at præsident Trump, sammen med Kinas præsident Xi Jinping og Ruslands præsident Vladimir Putin, tager skridt til at afslutte krisepunkterne i Eurasien, der havde bragt verden til randen af krig under præsident Obama, og som briterne og deres aktiver desperat har forsøgt at bruge igen i dag for at bryde Trumps samarbejde med Rusland og Kina.

Som en sydkoreansk analytiker sagde i sidste uge, så har Trump en politik for Nordkorea, der er meget tæt på den politik, der føres af de førende kandidater til præsidentskabet i Sydkorea i det forestående valg den 9. maj: hav en større pind, men tilbyd en større gulerod.

Alt imens Trump-administrationen har aktiveret THAAD-missilsystemet i Sydkorea og gennemfører øvelser i området med et hangarskib, B-1 bombefly og atomubåde, erklærer Trump samtidig højlydt for verden, at han samarbejder tæt med præsident Xi, og at han ønsker at forsikre Nordkorea om, at

USA ikke truer med »regimeskifte« imod Kim Jong-un-regeringen. Hans udtalelser mandag om, at han ville være villig til at møde Kim Jong-un personligt under passende omstændigheder, er blevet mødt med hysteri i den vestlige presse, og deres respons til Trumps opringning til den filippinske præsident Rodrigo Duterte, hvor han inviterede ham til at besøge Det Hvide Hus, sendte *New York Times* og andre ud i hysteriske krampetrækninger.

Men hvad repræsenterer disse skridt? Koreakrisen blev skabt af Bush- og Obama-administrationerne, der saboterede hver eneste aftale, der blev opnået med Nordkorea, og førte til Obamas vanvittige »strategiske tålmodighed« – altså, en afvisning af at forhandle med Nordkorea, med mindre de gjorde præcis, som de fik besked på, samtidig med, at han opbyggede en massiv militærstyrke og forøgede sanktionerne. Målet var Kina, ikke Nordkorea. Bush og Obama var henrykte over at have et atombevæbnet Nordkorea, som gav en undskyldning for at opbygge en massiv militær ring rundt om Kina og Rusland.

Nu arbejder Trump sammen med Kina. Der er ikke længere grund til at drive Nordkorea til fjendtlige reaktioner med atomvåben. Som udenrigsminister Rex Tillerson sagde i sidste uge, så må vi overbevise Pyongyang om, at vi ikke tilsigter regimeskifte, men blot en fredelig atomafrustning af Koreahalvøen.

Det samme gælder for Filippinerne. Den tidligere filippinske regerings unødvendige provokation af Kina, hvor de sendte spørgsmålet om suverænitet over øerne i det Sydkinesiske Hav til en forudindtaget vestlig domstol, uden kinesisk deltagelse, retfærdiggjorde Obamas deployering af en stærk militærstyrke til området. Med valget af Duterte endte denne krise, og Filippinerne arbejder nu tæt sammen med Kina, og ligeledes med USA. Både Filippinerne og USA befinder sig nu under et fornuftigt lederskab, der afviser galskaben med verdenskrig mellem atommagter.

I dag havde Trump en lang telefonsamtale med præsident Putin, hvor de aftalte at arbejde tæt sammen om udarbejdelse af en fredelig, politisk løsning på brændpunkterne i Nordkorea og Syrien. Dette forfærder briterne, der troede, de med held havde forgiftet Trumps plan om at blive venner med Putin, gennem deres løgne om, at Assad havde brugt kemiske våben, og som fik Trump til at bombe en syrisk flyvebase.

Naturligvis beskriver *New York Times*, Det britiske Imperiums stemme i USA, Xi Jinping og Putin som diktatorer og hævder, at Trump er en tyran, fordi han vil være venner med dem, eller med andre »autoritære diktatorer«, såsom Duterte, Egyptens el-Sisi eller andre, der trodser den britiske imperieopdeling af verden i fjendtlige lejre, og som kun er interesseret i at bekæmpe terrorisme, og ikke andre nationalstater. Dette er i realiteten landene i den Nye Silkevej, der ønsker at arbejde sammen som venner i opbygningen af en verden, der er menneskeheden værdig.

Trump har hidtil endnu ikke meddelt, om han vil deltage i det Internationale Bælt & Vej Forum, der finder sted i Beijing den 14. – 15. maj, og hvor ledere fra 100 nationer vil mødes for at diskutere menneskehedens fremtid, baseret på gensidig udvikling, lindring af alvorlig fattigdom (som Kina næsten har opnået), og en verden, der er fri for krig og terrorisme. Som Helga Zepp-LaRouche sagde den 13. april, hvis Trump går frem med at bringe USA ind i den Nye Silkevej, vil han blive husket som en af de største amerikanske præsidenter. Selve begrebet om Imperium, om en verden, der består af tilhængere af Darwins teorier (den stærkeste overlever) og nationer, der fungerer på samme måde som i dyreverden, hvor man kæmper om fordele på den andens bekostning, kan én gang for alle deponeres i den historiske skraldespand. Menneskeheden kan dernæst gå fremad mod sin sande bestemmelse med at opbygge en retfærdig og fremgangsrig verden, og med fremme af menneskehedens opdagelser i rummet, samt skabe en videnskabelig og kulturel renæssance blandt alle folkeslag.

Kina bekræfter enorm infrastrukturudvikling i Filippinerne

18. mrs., 2017 – Den kinesiske vicepremierminister Wang Yang er i Filippinerne i fire dage, hvor han skal møde præsident Rodrigo Duterte og hans økonomiministre i Davao, Dutertes hjemby på Mindanao. Disse resultater er meget glædelige for Lyndon LaRouche, der i fyrrer år har fremført, at Filippinernes fremtid var afhængig af udviklingen af den store, sydlige ø, Mindanao.

»Samarbejde på institutionelt niveau er helt genoprettet«, sagde Wang Yang. »Samarbejdet inden for betydelige sektorer har set en hurtig udvikling. Der er en opblomstring af kinesiske selskaber, der investerer i Filippinerne, og der er en hastig vækst af kinesiske besøgende.«

Wang bebudede aftaler til i alt \$6 mia., inkl. aftaler om landbrugseksporter til Kina og lån til infrastrukturprojekter såsom jernbaner, vandkraftværker, motorveje, lufthavne, broer og mere endnu.

Wang sagde også, at »Kina inviterer Filippinerne til at gå med i Kinas Bælt & Vej-initiativ, der kan være med til at udvikle Filippinerne«.

De to sider underskrev et Udviklingsprogram for de næste seks år for Samarbejde om Handel og Økonomi (SYDP). I sidste uge besøgte den kinesiske handelsminister Zhong Shan Manila, hvor den suspendede Filippinsk-kinesiske Fælles Kommission for Samarbejde om Økonomi og Handel blev genoprettet.

Kinas vicepremierminister Wang Yi (venstre) hilser på Filippinernes præsident, Rodrigo Duterte, ved førstnævntes besøg i Filippinerne, marts, 2017.

Filippinerne: USA må ikke bruge vore baser til provokationer over 'Sejladsfriheden'

8. dec., 2016 – Den filippinske forsvarsminister Delfin Lorenzana, der netop er hjemvendt efter et besøg i Rusland for at diskutere militærsamarbejde, blev under en pressekonference i dag spurgt, om Filippinerne fortsat vil give amerikanske skibe og fly lov til at udføre deres provokationer over »Sejladsfriheden« i det Sydkinesiske Hav fra baser på Filippinerne, som de tidligere har gjort. Lorenzana sagde, at Duterte vil nægte dette, »for at undgå alle provokerende handlinger, der kan optrappe spændingerne i det Sydkinesiske Hav. Det er ikke sandsynligt«, rapporterer AP. »Desuden kan USA flyve derover ud fra andre baser«, med henvisning til Guam, Okinawa og amerikanske hangarskibe.

Antallet af fælles militærøvelser er blevet reduceret og vil fokusere på katastrofeindsatser og humanitære missioner, snarere end øvelser, der tilsigter konfrontation med Kina, annoncerede regeringen i sidste måned. AP jamrer, at »Dutertes handlinger er blevet en forhindring for de amerikanske bestræbelser på at genvinde sin betydning i Asien, selv om det amerikanske militær har aflagt løfte om at fortsætte med at afpatruljere en af verdens travleste, kommercielle vandveje.«

General Lorenzana sagde ligeledes til pressen, at både filippinske fiskerbåde og kystvagtskibe nu frit sejler i området ved Scarborough Shoal, som Kina havde blokeret siden en træfning fandt sted i 2012, og Kina blokerer heller ikke for genforsyninger til det skib, som filippinerne med vilje sejlede på grund ved nogle andre, omstridte sandbanke-øer.

Foto: Et amerikansk hangarskib i den amerikanske flådebase, Subic Bay, i Filippinerne.

Duterte vs. Obama: Bloomberg truer med militærkup, Danny Russel truer med økonomisk straf

24. okt., 2016 – Hysteriet i Washington stiger over den filippinske præsident Rodrigo Duterter modige handlinger. Obama og Hillarys inddømmning af Kina – omdrejningspunktet for Asien – er tydeligvis blev udmanøvreret og grundlæggende set besejret af Duterteres totale afvisning af Obamas krigspolitik og imperiediktater til hans land, og af hans besøg i Kina, hvor han for fuld damp tilsluttede sig det nye, globale paradigme for udvikling og samarbejde om den Nye Silkevej.

Responserne er trusler og flere trusler fra Wall Street og fra Wall Streets marionetter i Washington. Den 23. oktober udgav Bloomberg News en »redaktionel lederartikel«, der, alt imens man foregav at ønske et fortsat venskab med Filippinerne, gjorde det klart, at dette krævede fjernelsen af præsidenten, død eller levende.

»På et bestemt tidspunkt i sidste uge«, begynder artiklen, »syntes den filippinske præsident Rodrigo Duterte at have orkestreret et af de mest dramatiske skift i Asien, siden afslutningen af den Kolde Krig – ved at opgive USA, sit lands mangeårige allierede, til fordel for rivalen Kina.« Men, der er ingen grund til bekymring, mener de: Kinas løfter om infrastruktur og lempelige lån vil aldrig komme igennem, alt imens Duterte »vildt oppuster sit lands globale relevans« ved at tale om samarbejde med både Kina og Rusland.

Så kommer truslen: »Det filippinske militær her en historie med kup – og liden interesse i at erstatte amerikanske våben, logistisk støtte og uddannelse med russisk og kinesisk teknologi ... Amerikanske øverstbefalende minder utvivlsomt allerede deres filippinske modparter om, at et radikalt brud i relationer ville få strategiske konsekvenser.«

I mellemtiden sagde Danny Russel, Obamas viceudenrigsminister for Asien, som tilbragte en weekend i Manila med at forsøge at finde ud af, hvad man skulle gøre mht. Duterte, til pressen, at Duterteres handlinger har »skabt forvirring i en række lande, ikke kun mit. Og ikke alene blandt regeringer, men også i andre samfund. Og også i selskabers bestyrelseslokaler.« (Hvilke selskaber? Dope, Inc., måske?)

Hverken truslen om et kup eller om økonomisk krigsførelse vil forstyrre Duterte. Han og hans kabinet har allerede erklæret, at USA næsten udelukkende investerer i minedrift og callcentre, alt imens Kina og andre ønsker at investere i at opbygge den filippinske realøkonomi. Alt imens truslen om mord (begået af den mytiske »enlige morder«) er meget virkelig, så er en gentagelse af det amerikanskorkestrerede kup imod Marcos i 1986 ikke andet end Obamas og hans neokonservatives fantasifoster.

Foto: Præsident Rodrigo Duterte.

Lyndon LaRouche om Filippinernes fremtid, nov. 2013.

Lyndon LaRouche: ... Først og fremmest er nøglen opbygning af økonomisk infrastruktur. Men hvordan skal dette forekomme? Vi er nu kommet til det punkt, hvor den største trussel mod menneskeheden er den umiddelbare trussel om en atomkrig, der stadig simrer derude. Atomkrig er det grundlæggende valg for krigsførelse blandt større nationer i dag, hvilket betyder, at hvis man tager de samlede våbensystemer og arten af våbensystemer, der står til rådighed til gennemførelse af generel krig, så har vi en situation, der har evnen til at udslette den menneskelige art, eller til at udrydde størstedelen af menneskeslægten. Derfor er tiden kommet, hvor målet må være at eliminere krigsførelse, fordi krigsførelse af enhver generel art er af en sådan natur.

(Uddrag af Specialrapport, der i sin helhed kan læses her: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=3508>)

Matthew Ogden: Før jeg stiller et sidste spørgsmål, som er vigtigt, vil jeg gerne understrege det, du netop sagde. For, hvis man ser på det oligarkiske princips historie, fra Zeus til Malthus, til Bertrand Russel og Prins Philip i dag, så er mantraet et satanisk mantra, bestående af krig, fattigdom, sult og sygdom. Og hvis man ser på alle de virkninger, som vi har fremlagt her i dag, så er *hver eneste af disse virkninger* forårsaget af denne sataniske tro på det oligarkiske system. Og som du gentagne gange har nævnt, som også her i aften, så var Den trojanske Krig det fremmeste eksempel på, hvordan dette folkemord har virket hele vejen ned gennem historien. Og

der er en ting, som jeg mener, det er meget vigtigt, at folk indser, og det er, at dette er *kendt!* Som du sagde, at Cusa vidste det, men som enhver, der er bevidst om det oligarkiske princips ondskab, vidste det, indbefattet, når man går helt tilbage til selveste Homer. Der er et episk digt, der blev forfattet som en slags »forløber« for Iliaden og Odysseen. Det hed Cypria og fortalte historien om de begivenheder, der førte til Ilion-krigene, der førte til Den trojanske Krig. Det beskriver, hvorfor Zeus besluttede at fremprovokere denne krig. Digtet siger:

»Der var en tid, hvor menneskenes utallige stammer, endskønt adspredte, undertrykte den storbarmede Jords overflade, og Zeus så det og forbarmede sig, og i hans vise hjerte besluttede han at befri Jorden, der nærer alt, for menneskene ved at forårsage en stor strid i Ilion-krigen, for at mængden af død måtte tømme verden. Og helten blev således dræbt i Troja, og Zeus' plan blev ført ud i livet.«

Så Zeus afsløres tillige her som en miljøforkæmper.[latter]

Lad mig stille det sidste spørgsmål: Dette kommer fra en prominent radiovært i Filippinerne, som også er en nær ven af vor organisation. Som man ved, så har der været en virkelig grusom tragedie i Filippinerne med virkningerne af Supertyfon Haiyan. Man skønner, at 10.000 mennesker er døde i kølvandet på denne storm; man har foreløbig fundet omkring 3-4.000 lig; ligposer ligger på rad og række i gaderne, og der er ikke tilstrækkelig med arbejdskraft til at begrave de døde. Så denne herre spørger, om Lyndon LaRouche vil kommentere den katastrofe, der er sket i denne nation i kølvandet på Supertyfon Haiyan, som afstedkommer massiv ødelæggelse, og hvis effekt blev meget værre pga. det drastiske underskud af national infrastruktur, der kunne håndtere sådanne naturkatastrofer. Han siger:

»Hr. LaRouche, De har haft et langvarigt og venskabeligt forhold til Filippinerne, men De har været meget kritisk over

for manglen på lederskab der, siden Ferdinand Marcos blev væltet i 1986 af George Shultz og hans 'kammesjukker', og som har efterladt landet i en forarmet tilstand, ødelagt dets atomkraftprogram, lukket dets industri ned og gjort en ende på dets program for selvforsyning med fødevarer med det resultat, at Filippinerne er udelukket fra den udvikling, der nu foregår i resten af Asien.»

Han spørger, hvordan du ser på vore forslag om et kreditsystem, store infrastrukturprojekter og en fusionsdrevet udvikling i Stillehavsområdet; hvordan disse forslag kan håndtere den aktuelle krise i Filippinerne og lignende kriser i fremtiden.

Lyndon LaRouche: Der er to aspekter til denne forudsætning. Først og fremmest er nøglen opbygning af økonomisk infrastruktur. Men hvordan skal dette forekomme? Vi er nu kommet til det punkt, hvor den største trussel mod menneskeheden er den umiddelbare trussel om en atomkrig, der stadig simrer derude. Atomkrig er det grundlæggende valg for krigsførelse blandt større nationer i dag, hvilket betyder, at hvis man tager de samlede våbensystemer og arten af våbensystemer, der står til rådighed til gennemførelse af generel krig, så har vi en situation, der har evnen til at udslette den menneskelige art, eller til at udrydde størstedelen af menneskeslægten. Derfor er tiden kommet, hvor målet må være at eliminere krigsførelse, fordi krigsførelse af enhver generel art er af en sådan natur. Det betyder to ting: Det betyder, at man må gøre sig klart, at der er et element i verdenssamfundet, som skaber sådanne krige, som vi f.eks. ser det i Syrien. Vi har set det i andre forbindelser. Krige stimuleres af imperiemagter, som f.eks. det såkaldte Britiske Imperium eller Det anglo-hollandske Imperium. Dette har været menneskehedens historie, at krig var et redskab til at ødelægge befolkninger, der ville være uafhængige og frie. Derfor står vi nu igen over for dette, men nu er det med termonukleare våben. Og kvantiteten og virkningen af

termonukleare våben er af en sådan karakter, at man kan skønne, at det vil udslette praktisk talt et helt område af verden inden for halvanden time pga. den kapacitet, som findes derude. Så tiden er kommet, hvor vi må sætte spørgsmålstegn ved selve spørgsmålet om krigsførelse, ikke, fordi vi er pacifister, men fordi vi er imod denne form for krigsførelse! Vi må derfor mobilisere os selv på denne baggrund. Vi må stoppe denne manipulation, hvor man opildner til mindre krige og udbreder dem, som vi så det i Irak-krigen, den seneste Irak-krig – som var fuldstændig unødvendig! Tony Blairs gave til hele regionen! Der var ingen grund, overhovedet ingen grund, til at starte den krig! Men på det tidspunkt havde vi en præsident Bush, og præsidenter fra Bush-ligaen er ikke noget godt at have om sig på sin egen grund, de bør anbringes et andet sted. Så vi er altså gået ind i en sådan fase. Obama – falske krige! Alle mulige slags falske krige, massedrab, alle den slags ting! Vi har ikke noget reelt behov for krig. Der kan være tilfælde, hvor tvang må gennemføres, men der er forskellige måder at håndtere det på. Men der er sket det, at disse befolkninger er blevet fordærvet af et instinkt for krig, hvor det ikke er nødvendigt. Det, der er nødvendigt, er den form for programmer, som forhindrer dette, og det, vi må gøre, er faktisk at benytte et af de store våben, som er til vor rådighed, det store, psykologiske våben, vi har til rådighed, og det er Mars og udviklingen af forsvarssystemer imod ubehagelige asteroider, der med et slag kunne udslette hele den menneskelige befolkning. Så vi har derfor masser af ting, som vi kan gøre. Men det væsentligste er, at vi må opdrage menneskeheden: Det, vi må gøre, er at tage førende nationer i verden i dag, eller dele af disse nationer, som erkender, hvad atomkrig er, i særdeleshed i det foreliggende tilfælde, hvor vi netop nu står på randen af den. Potentialer er til stede. Derfor må vi stoppe det, hvilket betyder, at vi må have nye mål, hvilket først og fremmest betyder højteknologi – meget høj teknologi. Fusionsforskning har, siden begyndelsen af 1970'erne, været det foretrukne valg som drivkraft for fremskridt i verden! Netop nu er dette, for vor

egen del, hvad vi vil have! Vi behøver det i Stillehavsområdet, nu! For, med den forfærdelige tilstand i det transatlantiske område, som vi også ser i vort eget land, der i vid udstrækning er ødelagt, har vi ødelagt en stor del af vor evne til at leve! Ikke blot til at leve, men evnen til at leve! Derfor er tiden kommet, hvor vi må skabe en ny alliance blandt nationer. Og jeg mener, at det kan gøres, hvis USA vil skaffe sig af med dette problem, som vi har i selve USA nu. Jeg mener, at vi kan få denne aftale på plads. Rusland har udtrykt interesse; andre nationer er kommet med lignende tilkendegivelser. Tiden er kommet til at gøre en ende på denne form for krigsførelse! Politiaktioner, som er nødvendige – fint, det er én ting. Men krig skal vi forhindre, for seriøs krig er atomkrig, og atomkrig har potentialet til at udslette den menneskelige art. Derfor er tiden kommet for menneskeslægten til at vågne op og tage chancen for at overleve. Der er nogle meget specifikke ting, som vi må gøre for at gennemføre dette, denne politik. Men jeg mener, at vi nu har – med de former for alliancer, der dukker op som forsvar, den form for afsky, der gennemtrænger hele verden på grund af det, som Obama er blevet repræsentant for, [så mener jeg,] at verden for en stor del er parat, pga. af tilstrækkelig indflydelse fra nationer i verden, til at gøre en ende på denne rædselsudvikling. Og hvis vi kan finde den rette måde at tænke på det, vil vi være i stand til at bringe suveræne nationer, som stadig er suveræne – for suveræniteten er meget vigtigt; for man er nødt til at integrere folkets personlighed i arrangementerne. Man kan ikke have, at der kommer nogen, som er en konge eller sådan noget, og siger »nu er I mine undersåtter«. Det er ikke sådan, man opbygger nationer. Men hvis vi har nationerne, så vil nationernes ledere erkende, hvad deres interesse er, og finde deres fælles mål – det behøver ikke at være identiske mål, men det skal være fælles mål – hvis vi gør dette, kan vi redde civilisationen. Og så er der også den anden side af dette billede: Når vi først har fået fat i idéen, blandt tilstrækkeligt med mennesker blandt tilstrækkeligt med

nationer, at tiden er kommet til at gøre præcis dette, og jeg tror nu, som vi ser det på gaden så at sige, at Obama er ved at gå ned; hvorvidt det bliver permanent og endegyldigt eller ej, ved vi ikke endnu, men Obama er nu tilsyneladende dømt til politisk undergang. Og folk er i stigende grad parat til at smide ham ud af embedet og ikke vente på ceremonierne. Under disse betingelser har vi måske nået et punkt, hvor graden af lidelse i det transatlantiske område nu, såvel som i vor egen og i andre nationer, er af en sådan art, at vi sandsynligvis vil kunne nå frem til en sådan aftale. Rusland er parat til det, Kina er parat til det, Indien er sandsynligvis parat til det, og så fremdeles. Så villigheden til at gøre dette, hvis de kan forsikres om, at det er en sikker mulighed, der nu foreligger pga. omstændighederne. Vi må ændre de omstændigheder, der fremmer dette til at blive til den virkelige hensigt om at gøre dette. Og vi har nået det tidspunkt, hvor dette praktisk talt, i en praktisk betydning, er indlysende. Den store forhindring er den grønne politik. Den grønne politik er den trojanske politik, det er den oligarkiske politik. Det er en politik for at gøre folk dumme – og meget sultne og døende! Så vi må simpelthen forstå, blandt ledende personer i verden, at disse galninge, der oppisker til at denne blodsudgydelse og ballade og nonsens, at disse galninge bør dæmpes lidt ned! Og mentalt sunde mennesker i nationer, der er klar over, hvad problemet er, hvad faren består i; der findes ikke en nation på planeten, der ikke er truet i dag, truet hovedsageligt af denne form for overvejelser! Vi må få nogle seriøse mennesker til at indse, at vort mål ikke er krig med en eller anden nation. Vort projekt går ud på at redde os fra store genstande, der svæver rundt i rummet, og som med et slag, hvis de ramte vor planet, ville slå os alle ihjel. Det er vor fjende! Mars – jeg anbefaler slet ikke, at folk skal tage til Mars, jeg mener, at det er en fjollet idé. Det er en antikveret idé. Hvorfor skulle man gøre det? Vi kan, i en mere eller mindre nær fremtid, hvis vi gør dette, anbringe instrumenter på Mars; vi kan kontrollere, hvad der foregår på Mars' overflade. Vi kan

udvikle de teknologier, som er inden for rækkevidde, til at gøre dette. Vi kan således bruge Mars som et af de steder, hvorfra vi kan kontrollere rummet inden for Solsystemet med henblik på at beskytte os imod ankomsten af store objekter, som kan ødelægge vor planet. Forsvaret af vor planet er det, der står på spil. Og det betyder altså ikke, at vi skal ud og finde en anden planet at slå ihjel. Det betyder, at vi skal stoppe disse trusler, som allerede er indbygget i vor del af Solsystemet, og forberede et forsvar mod dem. Desuden skal mennesket udvide fremtiden, fra at leve på denne planet og til at håndtere en del af Solsystemet. Vi kommer i berøring med hele Solsystemet i vor levetid, dog ikke specifikt i min; men vi kan, lad os sige inden for Mars' rækkevidde, og så fremdeles, inden for denne rækkevidde af Solsystemets rum bør og kan vi udvikle systemer, som vi kontrollerer fra Jorden, som vil udgøre midler til at opnå et mål. Mennesket vil ikke længere tænke på sig selv som jordboere; de vil tænke på sig selv som folk, der lever på Jorden, er født på Jorden, men som håndterer en betydelig del af Solsystemets territorium. Og dette bør være vort mål.«

(Foto, dette indlæg: I Filippinerne anslås tyfonen Haiyan, der ramte landet den 2. november, 2013, at have påvirket mindst to millioner mennesker og dræbt op imod 10.000.)

**Dutertes mediedirektør opslår
EIR-artikel om Marcoskuppet
og LaRouche-video om**

Filippinerne på Facebook

21. okt., 2016 – Præsident Rodrigo Duterte's direktør for de sociale medier under Duterte's succesrige valgkampagne 2016, Pompee La Vina, har opslået en EIR-artikel fra 2004 på kampagnens Facebook, Pompee La Vina Duterte 2016. Artiklen, af Mike Billington, havde overskriften, »Shultz og 'hit men' ødelagde Filippinerne«. Foreløbig har flere end 2300 mennesker linket til artiklen via opslaget på Facebook, og en af de første responser inkluderede et link til Lyndon LaRouches webcast fra 15. november, 2013, der havde titlen, »The Philippino Future«.

Mike Billingtons artikel fra 24. december, 2004, var en del af en EIR-serie, der dokumenterede tilfælde efter tilfælde af de »økonomiske hit men«, der ødelagde nationer gennem kup, IMF's plyndring og andre midler. Artiklen leverede en meget detaljeret, skridt-for-skridt redegørelse for kuppet imod Ferdinand Marcos og den efterfølgende plyndring af Filippinerne gennem de metoder, som på tidspunktet for udgivelsen for nylig var blevet afsløret af John Perkins i hans *Confessions of an Economic Hit Man* (En økonomisk hitmans bekendelser).

Opslaget på Facebook havde overskriften, »The Secret Sin of US to Philippines – Disclosure Time« (USA's hemmelige synd over for Filippinerne – afsløringens time), og lød, »Ingen hemmeligheder forbliver for evigt skjulte. Disse dokumenter forklarer, hvordan de amerikanske IMF-'økonomiske hit men' (globale eliter) hjalp det 'Gule Oligarki' med at overtage vort land og vore resurser fra 1986 og frem til i dag. Er Onkel Sam vores sande allierede? Tænk igen. Her hjælper en PDF dig til at forstå, hvorfor præsident Duterte sagde, det er Kina, Rusland og Filippinerne 'imod verden'. Skynd dig at downloade filen, før den er væk.«

Det er ikke tilfældigt, at en nær medarbejder til præsident

Duterte opslår dette *EIR*-materiale på et tidspunkt, hvor præsidenten netop har fuldført et historisk besøg til Kina, hvor han omlagde Filippinernes kurs mod det, som Helga Zepp-LaRouche har kaldt det »nye paradigme« med win-win-samarbejde mellem nationer og områder i verden, for store projekter, rumforskning og andre fremskridt inden for pionervidenskab.

Den fornyede gennemgang af Wall Streets kup imod Marcos kommer betids, fordi Obama-administrationen fuldstændigt er flippet ud over Dutertes besøg i Kina og hans omhyggeligt udarbejdede brud med Washingtons dominans. Daniel Russel, Obamas tilbageværende top-asienspecialist, er nu på vej til Manila for at foretage et skøn over skaderne og vende tilbage med anbefalinger for, hvordan Washington bør respondere.

EIR-pdf:

http://www.larouchepub.com/other/2004/site_packages/econ_hitmen/3150philipp_coup.html

Webcast med LaRouche om Filippinerne:

<https://www.youtube.com/watch?v=CggYb4UhQEU>

Foto: Rodrigo Duterte i maj, 2016, under slutspurten til præsidentvalget.

Filippinernes Duterte i Kina: En revolutionerende transformation

20. okt., 2016 – Den filippinske præsident Rodrigo Duterte har fuldført en dramatisk revolution af sin nations rolle i

verden, under sit aktuelle besøg i Kina. I meget klart sprog har han frasagt sig Filippinernes tidligere underdanighed over for Washington, etableret en ny relation med Kina og Xi Jinpings Silkevejsproces og fastslået vidtrækkende samarbejde med Kina, og potentielt set også Rusland, inden for både strategiske og økonomiske anliggender.

I en tale ved det Filippinsk-kinesiske Handels- og Investeringsforum i Folkets Store Hal i Beijing sagde Duterte:

»Amerika har nu tabt. Jeg har skiftet kurs i retning af jeres ideologiske strømning, og måske tager jeg også til Rusland for at tale med Putin og fortælle ham, at der er tre af os imod verden – Kina, Filippinerne og Rusland. Det er den eneste vej.«

»Ved denne begivenhed, ærede damer og herrer, annoncerer jeg hermed min separation fra USA. Ikke alene militært, ikke alene samfundsmæssigt, men også inden for økonomi ... Jeg har skilt mig fra dem. Så jeg vil være afhængige af jer i lang tid. Men vær ikke bekymret. Vi vil også hjælpe, som I hjælper os.«

I en tale til et filippinsk publikum i Beijing (der er flere end 300.000 filippinere, der arbejder i Kina) sagde Duterte om USA:

»Farvel, min ven. Dit ophold i mit land var til din fordel. Vi blev fodret med løgne om Kina. Vi voksede op med den 'Røde Rædsel'. Vi holdt afstand til Kina. De karakteriserede kommunisme som en undertrykkelse af deres folk. Nu har jeg sagt, at dette må stoppe, for I har misbrugt mit lands gæstfrihed.«

»Jeg vil ikke mere besøge USA«, sagde han. »Dér fornærmer man mig bare.« Han bemærkede, at amerikanere »rejser ind i Filippinerne uden visum«, alt imens filippinere har store vanskeligheder ved at få et visum til USA. »Hvorfor gør vi det ikke ligeværdigt? Regnskabets time vil altid komme«, tilføjede han.

Med hensyn til krigen mod narkotika, sagde Duterte om Obamas angreb pga. de mennesker, der bliver dræbt i processen: »Hvad er det i forhold til de ødelagte nationer i Mellemøsten? Dem, som de bombede? Her er det i det mindste de kriminelle, narkomanerne, narkobaronerne, der bliver dræbt. Derovre ville de bombe et hospital, en vuggestue. Vi blegner i sammenligning med deres grusomheder.«

Foto: Duterte taler i Folkets Store Hal i Beijing.

Xi Jinping byder den nye relation med Filippinerne velkommen

20. okt., 2016 – Under sin velkomst af præsident Duterte i Folkets Store Hal i Beijing sagde Xi Jinping, at landene var »naboer over havet«, hvis relationer »havde været igennem vanskelige og snoede veje«, men at »håndteringen af uoverensstemmelser i spørgsmålet om det Sydkinesiske Hav gennem dialog og konsultation nu lagde et vigtigt fundament for en sund og stabil vækst i de kinesisk-filippinske relationer«.

»Kina og Filippinerne har haft et fundament for venskab i generationer og ingen grund til fjendtlighed eller konfrontation. Begge parter bør ikke spare nogen indsats for at fremme relationer med godt naboskab«, sagde Xi iflg. *Xinhua* i dag.

»Så længe, begge lande er tilhængere af venskabelig dialog og konsultation, kan Kina og Filippinerne få frimodige udvekslinger af alt, håndtere uoverensstemmelser

tilfredsstillende, gennemføre samarbejde og lægge problemer, som er vanskelige at enes om, på hylden for en tid«, sagde Xi.

Xi understregede Filippinernes betydning i udviklingen af den nye, Maritime Silk Road. Kina er villig til at deltage i Filippinernes »opbygning af infrastruktur, som omfatter jernbaner, urban jernbanetransport, hovedveje, havne og andre områder, med det formål at være til gavn for det filippinske folk«.

Xi sagde, at »Kina støtter den nye filippinske regerings indsats for at bekæmpe narkotika, terrorisme og kriminalitet og ønsker at samarbejde med Filippinerne omkring disse områder«.

Xinhua sagde, at Xi havde foreslået, at de to sider til næste år afholdt aktiviteter for at markere 600-året for kongen af Sulus besøg i Kina; et gammelt kongedømme på de filippinske øer.

Dutertes respons var at rose Kina som en stor nation og opfordrede til samarbejde inden for alle områder og tilføjede, at han håbede, at Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) kunne spille en større rolle i Filippinernes økonomiske vækst.

Obamas Amerika har tabt; Kina og Rusland er ved at vinde

Leder fra LaRouchePAC, 21. oktober, 2016 – Kan det undre nogen, at Obama og briterne er synligt apoplektiske over den

voksende indflydelse, som Lyndon LaRouches ideer og politikker har fået over hele planeten? Til trods for den farlige cirkusforestilling med det amerikanske præsidentvalg, har halvdelen af ☐☐planeten – hvis ikke mere – nu bevæget sig uden for Det britiske Imperiums bane og hen imod en ny kurs, der sættes af en økonomisk politik, som styres af LaRouches ideer efter Hamiltons principper sådan, som de kortfattet gives udtryk i hans **Fire Love** fra 2014. Denne fremgangsmåde er nu under hastig udbredelse uden for BRIKS-nationerne som sådan, og kunne blive den politik, som USA selv forfølger – hvilket er Londons værste mareridt.

Tag tilfældet med Filippinerne under præsident Rodrigo Duterte, der i dag i Folkets Store Hal i Beijing for hele verden meddelte, at »Amerika har tabt« og »jeg annoncerer min separation fra dem«. Han forklarede, at Amerika har tabt både militært og økonomisk, og han sagde til sine kinesiske værter: »Jeg har skiftet over til jeres ideologiske strømnings linje, og jeg vil måske også tage til Rusland for at tale med Putin og fortælle ham, at der nu er tre af os imod verden – Kina, Filippinerne og Rusland.« Duterteres ord modsvares af talrige konkrete, økonomiske aftaler mellem de to lande, som bringer Filippinerne solidt ombord på Kinas politik for Ét bælte, én vej.

Sammenhold disse udviklinger med Obamas knusende nederlag med underkendelsen af hans veto mod JASTA-loven, den tvungne frigivelse af de 28 sider [af den Fælles Kongresundersøgelse af 11/9], den »overraskende« vedtagelse af ☐☐Glass-Steagall i både det Republikanske og det Demokratiske Partis valgplatform – alle formet af LaRouches årtier lange lederskabsrolle, og alt i lyset af hele det transatlantiske finanssystems skrigende bankerot – og man indser, hvorfor Obama er løbet af sporet. Hans administration har drastisk optrappet sin konfrontation med Rusland, som det afspejles i vicepræsident Bidens nylige åbenlyse trussel om at lancere cyberkrig mod Rusland, såvel som også i det vanvid, der finder sted i

Syrien. Og Obama bruger nu den orkestrerede koreanske krise til ikke alene at implementere THAAD-missilforsvarssystemet i Sydkorea, men også til at true Nordkorea med atomar udslettelse samtidig med, at han forbereder deployeringen af B-1B- og B-52-bombefly, der kan medføre atombomber, F-22 stealth-kampfly og atomdrevne ubåde til Sydkorea på permanent basis. Dette har kun ét formål: at stramme atomvåben-ringen omkring Kina og Russisk Fjernøsten.

Det er under kriseforhold som disse, at nationen og verden kan gribes af LaRouches idéer og principper.

Tidligere på ugen blev Lyndon LaRouche, i en artikel i *Chicago Tribune*, der omtalte □interviewer Mike McKeons død, rost som en person, »der sagde tingene, som de er«, og som demonstrerede »forud-viden mht. at spotte de politiske tendenser«. Det vigtigste eksempel, som artiklen citerede, var McKeons berømte identifikation af Lyndon LaRouches afgørende, politiske indflydelse i Illinois før sejren dér i 1986, »længe før mange andre i det politiske etablissement«. Artiklen bemærkede, at McKeons kommentar om LaRouche-bevægelsen på daværende tidspunkt var: »Disse mennesker bør tages alvorligt.«

Ja, så sandelig ...

Foto: Den filippinske præsident Duterte møder Zhao Jianhua under en reception for det diplomatiske korps under indsættelsesceremonien 30. juni, 2016. (foto: Presidential Communications Operations Office)

Kina/Filippinerne: Duterte besøg i Kina »sprængte boblen med 'Truslen fra Kina'«

19. okt., 2016 – Den filippinske præsident Rodrigo Duterte ankom til Beijing i går aftes til et firedages besøg, som på dramatisk vis omstøder årtiers amerikansk dukkeføring i Filippinerne efter det amerikanskstyrede kup imod den nationalistiske leder Ferdinand Marcos i 1986. Den kinesiske partiavis *Global Times* skrev i avisens lederartikel, at »Dutertes besøg i Kina sprængte boblen med »den kinesiske trussel«, som i fællesskab blev oppustet af [den tidligere filippinske præsident] Aquino og USA.«

Duterte har gjort det meget klart, at han på den ene side ikke vil ofre nogen territorialkrav i det Sydkinesiske Hav, men at, på den anden side, så vil spørgsmålet om suverænitet enten blive helt ignoreret eller blot nævnt i forbifarten, når de to nationer aftaler samarbejde om udvikling, inklusive fælles projekter inden for fiskeri, olie- og gasudvinding og omkring krigen mod narkotika.

Der er flere end 200 erhvervsledere, som rejser sammen med Duterte, og det forventes, at specifikke projekter inden for handel og infrastrukturudvikling vil blive underskrevet eller igangsat. Som udenrigsminister Perfecto Yasay sagde: »Det kan tage en menneskealder af løse uoverensstemmelser over territoriale krav, men det bør ikke forhindre varmen bånd.«

Kanal New Asia fra Singapore citerede Duterte fra Beijing i dag, om Kinas rolle i Asien, hvor landet kendes som den »asiatiske kæmpe«: »Kina har aldrig invaderet noget af mit land i alle disse generationer. Under den Kolde Krig blev Kina

fremstillet som den skidte fyr. Og i alle disse år var det, vi læste i vore skolebøger, alt sammen propaganda, produceret af Vesten.«

Kinas talskvinde for Udenrigsministeriet Hua Chunying sagde til pressen, at Kina med glæde ville løse omstridte spørgsmål »gennem konsultation og dialog. Det er sådan, to venligtsindede naboer bør behandle hinanden. Alle, der virkelig ønsker fred, stabilitet, udvikling og fremgang i det asiatiske Stillehavsområde«, bør byde den nye relation velkommen.

I et interview med Phoenix Television fra Hongkong tidligere på ugen blev Duterte spurgt, om han ville overveje fælles militærøvelser med Rusland og Kina. »Ja, det ville jeg«, svarede han. »Jeg har givet amerikanerne tid nok til at lege med de filippinske soldater.«

Duterte har meddelt, at den seneste fælles øvelse med det amerikanske militær, vil blive den sidste.

Dutertes møder med det kinesiske lederskab er planlagt til torsdag.

Foto: Den filippinske præsident Rodrigo Duterte ankommer til Beijing den 18. oktober, 2016, til statsbesøget i Kina. [Foto: Chinanews.com]

**Kina: Vi vil løse
Filippinernes**

fiskerettigheder som en ret til livet

18. okt., 2016 – Alle kinesiske aviser har i dag artikler og kommentarer, hvor de byder den filippinske præsident Duterte velkommen til Kina, med hans ankomst i den sydlige del i dag. Duterte skal på torsdag mødes med de kinesiske ledere i Beijing.

Den mest interessante kommentar i *Global Times* rapporterer, at ét af de forventede resultater af møderne vil blive en aftale om at genoprette filippinske fiskerettigheder omkring revet Scarborough Shoal (i det Sydkinesiske Hav). Deres argument er vigtigt: »I løbet af de seneste år er, på trods af den filippinske økonomis hastige vækst, fattigdomsraten steget, og omkring 40 procent af den filippinske befolkning konfronteres med fødevareremangel. Fiskeindustrien har skabt omkring 1,61 mio. jobs for Filippinerne, og data fra FN's fødevarer- og landbrugsorganisation (FAO) viser, at 38,7 % af filippineres indtagelse af animalsk protein stammer fra fisk. I denne sammenhæng sætter mange filippinere lighedstegn mellem 'retten til at fiske' og 'retten til at leve'.

I 2012 sendte den tidligere Manila-regering skibe fra kystvagten til at jage kinesiske fiskerbåde i området væk, men Kina responderede ved at sende skibe fra sin egen kystvagt, og har siden da holdt filippinske både væk. Med konflikten over suveræniteten sat til side som værende af sekundær betydning, er et samarbejde atter muligt.

Filippinernes Duterte: Jeg krydser Rubicon i relationerne med USA – og vender mig mod Rusland og Kina

26. sept., 2016 – Den filippinske præsident Rodrigo (Rudy) Duterte sagde i dag til pressen, at han i vid udstrækning udvider relationerne med Rusland og Kina. Han sagde, at han meddelte denne ændring til den russiske premierminister Dmitry Medvedev, da de mødtes under ASEAN-topmødet i Laos i denne måned.

»Jeg har ført samtaler med premierminister Medvedev; vi havde en samtale på tomandshånd, og jeg sagde, 'Jeg tror, jeg står umiddelbart for at krydse Rubicon mht. USA, i det mindste for de næste seks år. Jeg vil få brug for jeres hjælp til alt – handel, forretninger – og jeg vil åbne op.'«

Han tilføjede, at dette ikke betød en total degradering af relationerne med USA, kun, at der vil blive stærkere bånd til Rusland og Kina, rapporterede *Daily Tribune*.

Duterte tilføjede, at han er ligeglad med, om amerikanske virksomheder i Filippinerne, især flyselskaberne, går bankerot, skrev *Tribune*.

»Træk bare jeres investeringer ud. I skal være velkomne. Jeg vil fortælle mine landsmænd, at jeg bærer ansvaret; hav tålmodighed med mig, for jeg vil straks rette op på dette. Jeg vil åbne op for den anden side af den ideologiske barriere – Kina og Rusland, kom. Hvis I opfører jer, har jeg seks år endnu. Jeg vil sørge for, at I ikke fortryder det ... Jeg vil invitere Kina og Rusland til at etablere et nyt flyselskab

her.«

Duterte sagde også, at han har forpligtet sig over for både den kinesiske præsident Xi Jinping og Medvedev til at besøge Beijing og Moskva meget snart (der er nu programsat et besøg i Beijing i slutningen af oktober). Duterte sagde, at den alliance med Rusland og Kina, der nu planlægges, vil blive orienteret mod økonomi og ikke militær, selv om han er ivrig efter at købe militærudstyr fra Rusland. Han sagde, at begge lande var gået med til at »give mig det lempeligste lån, der skal tilbagebetales om 20-25 år.«

Den filippinske viceudenrigsminister Charles Jose sagde, at Rusland har mere fleksible betalingsaftaler og betingelser for køb af våben.

Foto: Dutertes nye udenrigspolitik: Præsident Rodrigo Duterte sidder mellem Ruslands premierminister Dmitry Medvedev (venstre) og Indonesiens præsident Joko Widodo under gallamiddagen på anden dag af ASEAN-topødet i Vientiane, Laos, den 7. september, 2016.

Filippinernes præsident Duterte: Amerikansk militær skal forlade Mindanao

12. september 2016 – Filippinernes præsident Rodrigo Duterte tog i dag et kæmpe skridt fremad mod at befri sit land fra Washingtons neo-kolonialistiske kontrol, ved at annoncere, at USA's Specialstyrker, der har opereret på den sydlige ø

Mindanao siden 2002, skal forlade øen.

»De amerikanske Specialstyrker, de må væk«, sagde han, iflg. *Philippines Inquirer*. »De må forlade Mindanao. Der er mange (amerikanere) dér«, sagde præsidenten i en tale ved ceremonien, hvor den nye regering tages i ed, i præsidentpaladset Malacañang.

»Det kunne jeg blot ikke sige [under ASEAN-topmødet i Laos]«, fortsatte han, »for jeg vil ikke have en splittelse med Amerika. Situationen dér [i Mindanao] bliver mere ustabil. Hvis de bliver set dér, vil de virkelig blive dræbt«, tilføjede han.

Duterte har lanceret en storstilet optrapning af krigen mod terrorister, først og fremmest Abu Sayyaf, der oprindeligt udsprang af de afghanske kæmpere, der var blevet uddannet af USA til at bekæmpe russerne i Afghanistan. »Abu'erne« som de kaldes, hævder nu deres loyalitet over for ISIS. Duterte sagde, at den amerikanske tilstedeværelse vil gøre det vanskeligere at vinde en reel krig mod terror: »De vil virkelig dræbe amerikanerne; de vil forsøge at kidnappe dem for at få løsepenge.«

Hidtil har Duterte ikke antydnet noget om, at han vil annullere Loven om forstærket forsvarssamarbejde (EDCA), den ulovlige aftale, som tidligere præsident Aquino bankede igennem uden Senatets godkendelse, som forfatningen kræver. EDCA, der giver USA mulighed for at etablere fem baser i hele landet, er nu ved at blive gennemført; men EDCA blev sat i kraft som en »eksekutiv handling«, baseret på det tvivlsomme påskud, at det blot drejede sig om en forlængelse af en aftale fra 2002, som Senatet havde godkendt, og som gav instruktører fra Specialstyrkerne mulighed for at tage til Mindanao for at være med til at bekæmpe terroristerne. De har været der lige siden.

Så, hvis Duterte tvinger de amerikanske styrker til at forlade Mindanao, så kunne de nye baser i resten af landet, det var

planlagt til at være kernen i en krig mod Kina, gå samme vej. Duterte kan faktisk, eftersom Aquino gennemførte EDCA ulovligt som en »eksekutiv handling«, med lethed skrotte den på samme grundlag.

Foto: Den filippinske præsident Rodrigo Duterte.

Afgørelse fra Voldgiftsretten i Haag bærer ved til det krigsbål i det Sydkinesiske Hav, som Obama ønsker

12. juli 2016 – Den permanente Voldgiftsret i Haag udstedte tirsdag en enstemmig og provokerende afgørelse, der skyder langt over målet, i voldgiftssagen om det Sydkinesiske Hav på alle væsentlige punkter, der overrasker selv dem, der støttede den oprindelige filippinske klage. Dette er den afgørelse, som Obama og hans hold i månedsvis har krævet, at Kina skal rette sig efter, eller også vil USA »håndhæve« den gennem militære midler, hvad enten nogen af nationerne omkring det Sydkinesiske Hav ønsker det eller ej.

Retten erkendte, at den ikke har mandat til at træffe afgørelse om suverænitet over landterritorier og afgrænser ikke en skillelinje mellem parterne, men fortsætter derefter med *de facto* at komme med en afgørelse vedr. suverænitet. Domstolen

»konkluderede, at der ikke fandtes noget legalt grundlag for

Kinas krav om historiske rettigheder i vandene, der falder inden for »ni-punkts-linjen«,

som Kina rent historisk har anset for at være sit suveræne territorium. Domstolen afgjorde ligeledes, at

»Den – uden at afgrænse en skillelinje – kunne erklære, at visse vande befinder sig inden for Filippinernes eksklusive økonomiske zone, fordi disse områder ikke overlappes af nogen mulighed for, at Kina har et berettiget krav.«

Denne afgørelse hvilede på den utrolige afgørelse, at den 110 acre store Taiping Island, der er besat af Taiwan, og som huser en militær garnison, et hospital og en farm, slet ikke er en ø, men blot en klippe, og derfor ikke tildeles den 200-mile Eksklusive Økonomiske Zone, som en ø har ret til. Denne 200-mile zone overlapper de andre Spratly-øer og rev. Således fremkommer den »upartiske domstols« magi.

Kina har aldrig anerkendt Voldgiftsrettens ret til i det hele taget at dømme i sagen, og tirsdag gentog det kinesiske Udenrigsministerium det, som regeringen i månedsvis har erklæret: Kina

»erklærer højtideligt, at kendelsen er ugyldig og ikke har nogen bindende effekt. Kina hverken accepterer eller anerkender den.«

Præsident Rodrigo Duterte's regering i Filippinerne, der, siden den blev taget i ed i slutningen af juni, har fremlagt en politik for at løse uoverensstemmelser med Kina på basis af en dialog om gensidig økonomisk udvikling, responderede til kendelsen uden forsigtighed. Præsidentens kommunikationssekretær Martin Andanar udtalte, at justitsministeren ville undersøge afgørelsen og forsyne præsidenten med »en komplet og gennemgribende fortolkning om fem dage«, og præsidentens talsperson Ernesto Abella specificerede, at ingen offentlige udtalelser ville blive udstedt, indtil sagen var blevet grundigt diskuteret.

Wall Street Journal offentliggjorde hurtigt et perspektiv for, hvordan kendelsen kan bruges til at vælte Duterte's politik med at samarbejde med Kina og alliere hele Sydøstasien imod Kina. Med citater fra »eksperter« hævdede Wall Streets las, at Duterte ikke kan fremstå som svag i forsvaret af Filippinernes suverænitet nu, hvor Voldgiftsretten har afgivet kendelse (især fordi kendelsen gav Filippinerne suverænitet over en af de kunstige øer, som Kina har bygget), og derfor må bøje sig for den angivelige »overvældende offentlige mening« imod Kina i landet.

Den amerikanske advokat, der repræsenterede den foregående filippinske regerings klage til Haag, Paul Reichler, fra det amerikanske advokatfirma Foley Hoag LLP, sagde til journalister efter kendelsen, at den ville tilskynde andre lande i regionen til at gå op imod Kina. Som det rapporteres i *Journal*, fastholder Reichler

»Voldgiftsrettens kendelse er ikke alene til gavn for Filippinerne, men tilgodeser også andre stater, der grænser op til det Sydkinesiske Hav, som Indonesien, Malaysia og Vietnam. Hvis Kinas ni-punkts-linje er ugyldig i forhold til Filippinerne, er den ligeledes ugyldig i forhold til disse stater og også til resten af det internationale samfund.«

Se også: 'EIR indtager prominent rolle ved pressekonference i Washington om det Sydkinesiske Hav'

Foto: Præsident Barack Obama og tidligere præsident Benigno S. Aquino III i Filippinerne, april 2014.

Filippinernes præsident angriber UK og USA for terrorisme

9. juli 2016 – Briternes (og især Tonys Blairs) ansvar for krigene i Mellemøsten og Nordafrika og spredningen af terrorisme står afsløret, efter udstedelsen i London af Chilcot-rapporten om Irakkrigen.

I fredags angreb den nye filippinske præsident, Rodrigo Duterte, i sine bemærkninger til en muslimsk organisation, UK og USA for at sprede terrorisme, bemærkninger, der var slående i deres virkning og originalitet.

Associated Press havde hovedtitlen, »Filippinsk præsident beskylder USA og UK for volden i Mellemøsten«. Nyhedstjenesten rapporterede,

»Den nye, filippinske præsident har givet amerikansk intervention skylden for de blodige konflikter i Irak og andre lande i Mellemøsten ... Præsident Rodrigo Duterte fremførte i en tale i fredags, at USA's politik var skyld i terrorangreb på egen jord og sagde, 'Det er ikke Mellemøsten, der eksporterer terrorisme til Amerika; Amerika importerede terrorisme.'«

GAM Nyhedstjeneste i Filippinerne rapporterede, at Duterte sagde,

»De tiltvang sig adgang til Irak og dræbte Saddam. Se på Irak nu. Se, hvad der skete med Libyen. Se, hvad der skete med Syrien.«

Men en klar reference til Chilcot-rapporten sagde han, at

»Efter en gennemgribende, næsten 10 år lang undersøgelse, viser det sig, at der ikke var noget juridisk grundlag for at erklære krig mod Irak ... det er sådan en unødvendig krig.«

Duterte satte også krisen i Mellemøsten i forbindelse med volden i Mindanao. Duterte og hans forsvarsminister har i øvrigt lovet, at de filippinske bevæbnede styrker aggressivt er gået efter Abu Sayyaf-terrorstyrker, der er »knyttet til ISIS«, i Filippinernes sydlige øer. Det filippinske militær bekræftede torsdag, at mindst ni medlemmer af den Daesh-tilknyttede terroristgruppe blev dræbt og tretten såret af hæren på Solu, mens en soldat blev dræbt.

Foto: Rodrigo Duterte, foto fra juni 2016.

Briterne genkoloniserer Filippinerne gennem deres handlinger Obama, som forberedelse til krig mod Kina

Leder fra LaRouchePAC, 13. januar 2016 – Formanden for LaRouche-bevægelsen i Filippinerne, Butch Valdes, fordømte tirsdag den filippinske Højesterets beslutning, som erklærede præsident Aquinos forræderiske aftale med præsident Obama, der overdrager de filippinske militærbaser til amerikansk militærbesættelse, for at være en »aftale på den udøvende (eksekutive) magts niveau« snarere, end den er en traktat, og at den derfor er juridisk lovlig og forfatningsmæssig, og ikke skal underkastes en afstemning i Senatet.

Denne afgørelse skaber en forfatningsmæssig krise, eftersom det filippinske Senat i december vedtog, at aftalen helt klart var en traktat, som det defineres af Forfatningen, og således

skal godkendes af Senatet – hvilket næsten med sikkerhed ikke ville ske.

Lyndon LaRouche udtalte i dag, at denne aftale, hvis den ikke bliver stoppet, udgør en britisk genkolonisering af Filippinerne gennem deres agent Barack Obama. Hele processen blev kørt af Obama – aftalen blev underskrevet under hans besøg i Manila i april 2014 og skulle efter planen godkendes af Retten under hans besøg i november 2015, men den enorme opposition fra befolkningen og Senatet forhindrede afgørelsen. Aftalen, med navnet Enhanced Defense Cooperation Agreement, (EDCA) (Aftale om Forstærket Forsvarssamarbejde), vil give USA mulighed for at deployere sine mest avancerede styrker til vands, til lands og i luften, samt sine mest avancerede våben, ind i filippinske militærbaser, på trods af en klar, forfatningsmæssig begrænsning for alle udenlandske baser på filippinsk jord.

LaRouche tilføjede, at dette er en klar indikation på, at Obama agter at indlede Tredje Verdenskrig.

Erklæringen fra Butch Valdes lyder:

DET ENDELIGE FORRÆDERI

Af Butch Valdes

Det filippinske folk er endnu engang blevet forrådt ... ikke alene af en afsindig præsident, og heller ikke af købte parlamentsmedlemmer, men af selve den institution, hvem det først og fremmest er pålagt at opretholde Den suveræne republik Filippinernes Forfatning.

Lig tåber og Judas'er skjuler de sig bag fejlagtige, tekniske spørgsmål i aftalen EDCA, og forvrænger definitioner og støtter sig til overfladiske fortolkninger for at frembringe deres åbenlyst forræderiske afgørelse. Idet de med overlæg gør sig blinde for den sande natur af

USA's militære installationer på filippinske militærbaser – som meget vel kan være siloer med atombevæbnede mellem- og langdistanceraketter, rettet mod Kina – begår disse højesteretsdommere højforræderi imod det filippinske folk. Efter min mening har de aflagt troskabsed over for en fremmed besættelsesmagt, hvilket gør dem til moralske kujoner, der ikke har fortjent en tøddel respekt fra borgerne. Nu afdøde højesteretsdommer, Jose Abad Santos, en sand helt og patriot, vender sig i sin grav over, at disse foragtelige personer betræder de samme, respektindgydende Retfærdighedens Sale.

At sætte 100 millioner filippinske liv på spil med fuldt overlæg, i en atomkonflikt mellem to stormagter, gør dem fortjent til de værste steder i Helvede ... og måtte de leve længe nok til at opleve resultatet i form af smerte og ødelæggelse, som de har forårsaget.

Den nævnte tidligere højesteretsdommer Jose Abad Santos var højesteretsdommer i Filippinerne i 1941-42, og også stedfortrædende præsident på vegne af præsident Quezon, da denne gik i eksil i USA efter den japanske invasion efter råd fra general Douglas MacArthur. Højesteretsdommer Santos blev i landet, men nægtede at kapitulere til de japanske besættelsesstyrkers kommando. Japanerne myrdede ham i 1942.

Sammenligningen mellem den amerikanske militære besættelse af Filippinerne med den japanske besættelse er absolut korrekt, idet japanernes mål ikke var selve Filippinerne, men Kina og Asien generelt – som det også er tilfældet med Obama.

Det filippinske folk vil respondere dybt til denne nøjagtige sammenligning. Vil den amerikanske befolkning gennembryde sin degenererede tilstand og se, hvad det er, Obama foretager sig i deres navn, og fjerne ham nu, før det er for sent?

Kampen for at standse USA's militære besættelse af Filippinerne skrider frem

17. december, 2015 – Det var oprindeligt planlagt til dagen før Obamas ankomst til Manila for at deltage i APEC-mødet den 18. november, at den Filippinske Højesteret skulle træffe en afgørelse om at opretholde den ulovlige og forfatningsstridige aftale mellem præsidenterne Obama og Aquino om at overdrage alle de filippinske militærbaser til amerikansk besættelse. Dette skete imidlertid ikke, fordi en kombination af kræfter, inklusiv den tidligere amerikanske senator Mike Gravel, lederen af den filippinske LaRouche-bevægelse Butch Valdes, nogle venstreorienterede organisationer i Filippinerne samt den filippinske senator Miriam Defensor Santiago, med succes overtalte Senatet til at afgøre, at præsident Aquino og Højesteret ikke på egen hånd kunne gennemtvinge det kolonialistiske kup, men at der er tale om en traktat, der således skal godkendes i Senatet.

På det tidspunkt udsatte Højesteret afgørelsen indtil 16. december – måske i håb om, at det forfatningsmæssige spørgsmål om magtens deling på en eller anden måde ville forsvinde. Men 16. december kom og gik, og der kom ingen beslutning. Faktisk lod flere dommere det vide anonymt, at de var meget bekymrede med hensyn til Senatets forfatningsmæssige ret til at træffe beslutninger vedrørende traktater.

Dette er en delvis sejr, ikke kun for Filippinerne, men for verden, i forsøget på at standse Obamas vanvittige stormløb hen imod krig med Kina, med benyttelse af Filippinerne som en afgørende base i krigen.

Kilder på Filippinerne er bekymrede for, at dræberen Obama måske vil tage skridt til at støtte en særlig forrykt kandidat, Rodrigo Duterte, til det filippinske præsidentvalg, der er berammet til maj 2016, og påvirke ham til enten at orkestrere en "revolutionær regering" eller, hvis han vinder valget, at erklære militær undtagelsestilstand, med henblik på effektivt at sætte både Retten og Senatet ud af spillet og gennemtvinge Obamas militære besættelse – som grundlæggende set ville udgøre en gen-kolonisering af Filippinerne. Duterte kontrolleres af general Fidel Ramos, der var hitmand for George Schultz i det amerikansk orkestrerede kup imod den nationalistiske præsident Ferdinand Marcos i 1986.

Foto: Præsidenterne Aquino og Obama ved APEC 2015 i Manila, Filippinerne.

Fhv. filippinsk minister og senator Tatad: Er klimaforandrings-krisen et svindelnummer? Tag tingene i den rigtige rækkefølge

af Francisco S. Tatad[1]

✘ Washington, D.C. Blandt vor tids mange problemer er klimaforandrings-problematikken blevet gejet op i såvel udviklede lande som i udviklingslande, så den er helt ude af proportion. Det er blevet så godt som umuligt at skelne mellem

rigtig og tilbørlig omtanke for miljøet, en glimrende moralsk og social opgave, og så miljøaktivisme, der er en stor moralsk overdrivelse.

Pave Frans' encyklika om miljøet fra juni 2015, Laudato Si, Mi Signore (Lovet være Du, Herre), der er blevet rost af mange, der i øvrigt lovpriser alt, hvad Paven siger, burde have været med til at gøre denne skelnen meget mere klar. Men mange trofaste katolikker, der er pligtstro mod kirkelæren, føler, at Laudato Si's hyldest af Moder Jord som en kilde til alt liv, er poesi, og ikke teologi eller videnskab, og repræsenterer et potentielt skråplan mod hedenskab.

Som en katolsk lægmand anfører jeg frygtløst denne indvending uden egentlig at tilslutte mig den; jeg ønsker simpelthen en afklaring. Jeg ser miljøet som en del af naturens orden, skabt til at understøtte menneskets eksistens og herlighed. Jeg afviser ideen om, at mennesket blot er en del af miljøet, og skal underlægge og ofre sig når som helst, det er nødvendigt. Dette kan ikke være et urimeligt standpunkt.

Men dette er præcist, hvor verden i dag har delt sig i to modsatrettede polariteter. Denne polarisering vil blive udstillet i Paris fra 30. november til 11. december, når FN indkalder til verdensklimateopmødet. Topmødet vil sammenbringe ledere inden for politik, religion, erhvervsliv, industri og fagforeninger, alle vegne fra, og vil blive den største konference, der nogensinde er afholdt i Frankrig. Det vil udgøre afslutningen på en hidtil uset, lang række konferencer om antropogeneriske klimaforandringer (klimaforandringer forårsaget eller influeret af mennesker) i den franske hovedstad i årets løb.

Topmødets hovedmålsætning vil være at indgå en juridisk bindende, international konvention, der promoveres af den franske og peruvianske regering, og som vil forpligte alle nationer til at indvilge i specifikke mål for at reducere den globale opvarmning til mindre end to grader Celsius. Alle former for medier og andre instrumenter til dannelsen af den

offentlige mening er blevet mobiliseret for at bakke op om denne bestræbelse, samt overdøve alle indvendinger og skepticisme.

Schiller Instituttet er uenig

Alligevel har Schiller Instituttet, en politisk og økonomisk tænketank med base her i Washington, D.C. og i Tyskland, udgivet en rapport, der betegner Paris-konferencen som satanisk og bedragerisk. Det har også udsendt en resolution, der opfordrer verdens borgere til at forkaste den erklærede målsætning for topmødet.

Rapporten fremstilles i den nuværende udgave af Executive Intelligence Review (EIR), og er forfattet af Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter og præsident. Hun er en tyskfødt intellektuel, der er aktiv inden for mange humanitære sammenhænge. Jeg mødte hende første gang for nogle år siden på Rhodos i Grækenland, hvor vi begge talte ved the Dialogue of Civilizations. Jeg har siden da forsøgt at følge hendes forfatterskab. Hun lægger ikke fingrene imellem, og det giver i høj grad mening, hvad hun siger.

Ikke videnskab, men befolkningsreduktion

Zepp-LaRouche hævder, at kravet om dekarbonisering af verdensøkonomien, hvilket sluttelig betyder et forbud mod kernekraft og fossile brændstoffer, og dermed en afhængighed udelukkende af vedvarende energikilder, ikke er baseret på etableret videnskab, men snarere på en ideologisk sammensværgelse for at etablere et miljødiktatur, der vil tvinge folk, særligt dem i udviklingslandene, til at gøre op med hidtidige resultater inden for videnskabelig og materiel fremgang, og derved nedbringe deres levestandard, deres forventede levetid og deres kognitive evner.

I henhold til rapporten er det ultimative mål en drastisk reduktion af verdens befolkning – fra de nuværende 7,3 milliarder til blot 1 milliard.

Koncentrationen af kuldioxid er lav

Rapporten fastholder, at den menneskeskabte del af kuldioxid (CO₂)-koncentrationen i atmosfæren er ubetydeligt lav, 0.018 %, og at forbindelsen mellem CO₂-udledning og klimaforandring er udokumenteret, hvormed hele begrundelsen er baseret på svindel.

Rapporten fortsætter: Hvis man ser på Jordens klima over millioner af år, er forandringerne gennem varme perioder, istider, mellemistider, små istider, genopvarmnings-perioder efter sådanne istider osv. et resultat af kosmisk stråling i kombination med cyklusser af solaktivitet, for hvilke antallet af solpletter udgør et mål for solens energiproduktion.

Hvordan befolkningen kan nedbringes til en milliard mennesker

Hvad der, i modsætning til menneskeskabte klimaforandringer, er meget veldokumenteret, er forbindelsen mellem den energigennemstrømningstæthed, der anvendes i produktionsprocesserne, og antallet af mennesker, som denne produktion kan opretholde. Ved den påtænkte afskaffelse af kul og olie fra verdensøkonomien, kombineret med, at man samtidig dæmoniserer kerneenergi, og derved indskrænker samfundet til ene og alene at anvende vedvarende energikilder, reduceres også det potentielle befolkningstal, der kan opretholdes ved disse lavere energigennemstrømningstætheder, og det vil omtrentligt bevæge sig mod befolkningstallet i den førindustrielle epoke – maksimalt en milliard mennesker.

Royalt ophav til miseren

Den angivelige sammensværgelse om at reducere befolkningen tilskrives i rapporten et af de mest fremtrædende medlemmer af det britiske kongehus, ingen ringere end Prins Philip, Hertug af Edinburgh, der citeres for den berømte udtalelse om, at han efter sin død gerne vil genfødes som en dødelig virus, så han kan være med til at reducere verdens befolkning til en minimal størrelse.

Udnævnt til at være en aktiv samarbejdspartner i den påståede sammensværgelse er Dronningens klimaforandringsrådgiver, der også er rådgiver for den tyske kansler Angela Merkel, og desuden også rådgiver for Pave Frans – Hans Joachim Schellnhuber, grundlægger af og direktør for Potsdam Instituttet for Klimaforandring. Det blev i 2009 rapporteret, at Schellnhuber ved det fejlslagne klimatopmøde i København havde udtalt, at Jordens bæredygtighed kun var 1 milliard mennesker.

Efter Fukushima

Efter forlydende kom Schellnhuber i april 2011, en måned efter jordskælvs-tsunamien i Fukushima, Japan, frem med et program til den tyske regering (med titlen Social Contract for a Great Transformation), der projekterede med en komplet afskaffelse af kul fra økonomien, eliminering af kernefission, der frarådes; kernefusion, der hævdes at være opnåelig, men er for kompliceret; og den fuldstændige afskaffelse af fossile brændstoffer såsom kul, olie og naturgas, ved år 2050.

Dette forklarer selvklart Tysklands beslutning om, sammen med Italien og nogle andre lande, at droppe kerneenergi. Men ved det andet atomsikkerhedstopmøde i Seoul i marts 2012, der blandt andet blev overværet af præsident Barack Obama, den kinesiske præsident Hu Jintao og den russiske præsident Dmitry Medvedev, var den mest signifikante udtalelse, jeg hørte, at der endnu ikke er udviklet nogen erstatning for kerneenergi.

Resolution imod topmødet

Bortset fra den stærkt kritiske rapport, har Schiller Instituttet også udsendt en resolution, der opfordrer verdensborgere til at tale imod topmødet. Idet resolutionen er et angreb på et projekt, som FN og muligvis alle andre regeringer har bundet sig til at støtte fuldt ud, er det ikke forventeligt, at den bliver bragt på bane i mainstream pressen. Af denne grund tænkte jeg, at det ville være god

service at reproducere den her, blot for at denne side også bliver hørt. Derfor følger teksten her (2. nov.2015):

Resolution til forsvar for milliarder af menneskers liv:

VI SIGER NEJ TIL COP21-PLAN I PARIS

OM NEDBRINGELSE AF CO₂-UDLEDNING

Livsbetaingelserne for milliarder af mennesker afhænger af, at den dagsorden, der præsenteres på De forenede Nationers Klimaforandringskonference 2015, der skal afholdes i Paris i december, bliver afvist. COP21-initiativet i Paris om at vedtage en juridisk bindende aftale om nedbringelse af CO₂-udledninger må afvises af to grunde: den videnskabelige kendsgerning, at menneskelig aktivitet ikke vil forårsage katastrofale klimaforandringer, og de meget virkelige, dødbringende konsekvenser af de programmer for nedbringelse af CO₂, man kræver vedtaget.

Der er intet juridisk grundlag for at have COP21-konferencen. Gør en ende på det nu!

På trods af den legende-lignende fortælling, der præsenteres af en ekstremt velfinansieret, topstyret propagandakampagne, så findes der en enorm mængde solide, videnskabelige beviser, der klart modsiger og/eller tilbageviser påstandene om kommende, katastrofale klimaforandringer, der er forårsaget af menneskelig udledning af drivhusgasser. For eksempel har målinger fra satellitter vist, at der i over 18 år ikke er forekommet nogen generel, global temperaturstigning på trods af den kendsgerning, at menneskelig udledning af drivhusgasser har været stigende i en accelererende rate. Dette understreger den kendsgerning, at klimaet ganske enkelt ikke responderer til CO₂-niveauer på den måde, som klima-alarmister påstår, det skulle gøre; med andre ord, så er Jordens klimasystem ikke

ekstremt følsomt over for forandringer i atmosfærens CO₂-koncentrationer.

Fordi mange klimamodeller bruger disse falske antagelser om en stor klimafølsomhed over for CO₂, har disse klimamodellers forudsigelser vedvarende været forkerte, og for hvert år, der går, afviger de mere og mere fra virkeligheden. De gradvise forandringer i klimaet, som har fundet sted i løbet af de seneste årtier, samt de gradvise forandringer, der fortsat vil finde sted i fremtiden, er ikke, og vil ikke, give grund til alarm. De fleste af disse forandringer er naturlige, og en hvilken som helst indvirkning, som mennesket måtte have, ville være relativt minimal. En sund og voksende verdensøkonomi vil være i stand til at tilpasse sig disse forandringer.

Vi må også erkende, at CO₂ ikke er en forurener – det er en afgørende del af biosfæren. Fordi de nuværende CO₂-niveauer i atmosfæren er en del lavere end det, der er optimalt for plantevækst, bidrager de menneskeskabte CO₂-koncentrationer allerede til stigning i landbrugsproduktionen og den naturlige plantevækst – og skaber en planet, der er måleligt grønnere.

Men kendsgerningen er, at Paris 2015-topmødet ikke kun handler om nationer, der potentielt set spilder deres tid og ressourcer på et fantomproblem, der kun eksisterer inde i computermodeller – den hæslige virkelighed er, at de programmer, der foreslås til nedbringelse af CO₂, ville øge fattigdommen, forringe livsbetingelserne og accelerere dødsraterne i hele verden. Verden kan ganske enkelt ikke opretholde en voksende befolkning med forbedrede levevilkår kun med anvendelse af sol- og vindenergi og andre former for såkaldt »grøn« energi.

Hvad vigtigere er, så promoveres denne plan intenst af moderne tilhængere af den ideologi om befolkningsreduktion, som Thomas Malthus udbredte. Organisationer som Verdensvildtfonden/Verdensnaturfonden (WWF) har gentagent erklæret, at den nuværende menneskelige befolkning overstiger Jordens

»bæredygtighed« med milliarder af individer, og at den derfor må reduceres med et par milliarder mennesker! Den aktuelle politik for et program til nedbringelse af CO₂ har dybe rødder i denne Malthus-ideologiske motivering. Men Malthus tog fejl i det attende århundrede, og hans tilhængere tager fejl i dag.

Energi-intensiv videnskabelig, teknologisk og økonomisk vækst er af afgørende betydning for menneskelig eksistens. Dette kan måles som overgange til stadigt højere niveauer af energigennemstrømnings-tæthed, pr. person og pr. areal. Et sådant fremskridt, en sådan vækst og udvikling er en universel rettighed, og udledning af CO₂ er på nuværende tidspunkt en vital del af denne proces for det overvældende flertal af verdens befolkning. Vedtagelse af en juridisk bindende plan for nedbringelse af CO₂ på COP21-konferencen i Paris vil dømme milliarder af mennesker til en ringere livskvalitet, med højere dødsrater, større fattigdom og ingen mulighed for at udøve deres iboende menneskerettigheder, der går ud på at deltage i skabelsen af en bedre fremtid for samfundet som helhed.

Dette er dybt umoralsk.

Af disse grunde må planen for nedbringelse af CO₂ på COP21-konferencen i Paris afvises.

fstatad@gmail.com

[1] Francisco Sarmiento Tatad (født 4. oktober 1939) er en filippinsk journalist og politiker, der er bedst kendt for at have været minister for offentlig information under præsident Ferdinand Marcos fra 1969-1980, og for at have været filippinsk senator fra 1992-2001.

Leder, 20. november 2015: Obama er ved at være færdig

I Europa, i Mellemøsten og i Asien kan sandheden om Obamas morderiske planer og politik ikke længere skjules. I Wien flaksede Obama rundt, mens han kogte indvendig over, at det tydeligvis var Putin, der styrede processen. Han fortsatte til Manila til APEC-mødet, måske i tillid til, at hans indsats for at genoprette Filippinernes neo-kolonialistiske status og besætte nationen endnu engang med amerikanske militærstyrker som forberedelse til en krig mod Kina, ville genoprette hans narcissistiske grandiositet. I stedet blev han mødt af en opstand fra filippinske patrioter med Senatet, der afviste hans militære besættelsesplaner, mens APEC afviste overhovedet at behandle hans obskøne anklager om kinesisk aggression ved at opbygge nogle øer under deres kontrol.

Måske forestiller Obama sig, at han vil fare bedre i Malaysia i denne weekend ved ASEAN-topmødet og det øst-asiatiske topmøde. Men forsvarsministrene fra ASEAN afviste allerede tidligere på måneden hans forsøg på at kalde Kina en aggressor – faktisk erklærede transportministrene fra ASEAN deres entusiastiske engagement for samarbejde med Kina om de Nye Silkevejsprogrammer, Kinas »Ét bælte, én vej«.

Både franske og italienske medier havde interviews med Syriens præsident Assad i denne uge – en »lige op i ansigtet«-konfrontation af Obamas holden fast ved sin imperiale ret til at fjerne et selvstændigt statsoverhoved. Assad nævnte USA, Tyrkiet, Saudi Arabien og Qatar som ophavsmændene til ISIS og dennes økonomiske støtte og bemærkede, at den russiske intervention har vendt tidevandet imod barbarerne. Europæiske og amerikanske militære og politiske ledere vender sig i

stigende grad imod Obamas regimeskift-vanvid og kræver en fælles indsats med Rusland imod ISIS.

I USA har den demokratiske præsidentkandidat Bernie Sanders, for at forklare, hvad han mener med at beskrive sig selv som en demokratisk socialist, påkaldt Franklin Roosevelts politik, FDR, der gjorde noget ved sin tids ødelæggelse af befolkningen ved at skabe sociale programmer, der havde til formål at give dem deres økonomiske rettigheder – til beskæftigelse, sundhedsydelser, uddannelse – samtidig med, at han bekæmpede Wall Streets magt igennem Glass/Steagall-bankopdelingsloven og andre restriktioner af bankernes magt over økonomien, og over regeringen. Dernæst beskrev Sanders ødelæggelsen af levestandarden i USA i dag, den uhyrlige narkoepidemi og sammenbruddet af husstandsindkomsterne og beskæftigelsen, og han fordømte de seneste regeringers politik for »regimeskift«, der skaber kaos og terrorisme i sit kølvand.

I USA's Kongres cirkulerer *EIR* nu til alle kongresmedlemmer et juridisk dokument, der demonstrerer, at den Højesteretsdom, der dømte til fordel for daværende senator Mike Gravel's indlæsning af Pentagon-papirerne i Kongressens Journal i 1971, ligeledes er gældende for i dag, for ethvert kongresmedlem, der har mod til at oplæse de 28 sider af den Fælles Kongresundersøgelsesrapport om 11. september, der således optages i den officielle journal og afslører den saudiske finansiering af 11. september-terroristerne, der angreb USA. I realiteten kan Kongressen, under Højesteretsdommen i tilfældet Gravel, uden rådslagning med Det Hvide Hus, ophæve hemmeligstemplingen af hele det 28 sider lange kapitel – sammen med alle de andre 11. september-undersøgelsesdokumenter, der har været holdt skjult i de seneste 13 år.

Obamas åbne alliance med terrorister og disses sponsorer i Riyadh, med det formål at opnå sit kriminelle regimeskift, kan og må afsløres og må føre til, at han fjernes fra embedet, nu.

Dette er en tid med revolutionære forandringer. Der er ikke plads til pragmatisme eller halve tiltag, når man konfronteres med atomkrig og økonomisk kollaps. Løsningen er klar – med genindførelsen af Glass-Steagall, tilslutning til Kinas og BRIKS-nationernes globale udviklingsprogrammer, genetablering af ægte videnskab som centrum for politikken, og med genoplivelse af klassisk musik og kunst. Tiden er nu. Genindførelsen af Glass-Steagall, der vil udslette Wall Street totalt, må ledsages af den form for programmer gennem statskreditter, som kan skabe millioner af produktive jobs og påbegynde processen med at genoplive en reel, produktiv økonomi.